

Но ние, обаче, ги избираме отъ измета на народа, безгласни, неучени, прочее, и прочее". Възстава следъ това срещу недобритѣ отношения на нѣкои свещеници къмъ пѣвцитѣ, „за гдето си позволяватъ да се бъркатъ въ работата на пѣвцитѣ, когато пѣятъ, за да покажатъ себе си предъ простия народъ, че и тѣ (свещеницитѣ) сж нѣщо, обаче, народа какъ търпи такива смущения въ църквата не зная". Не одобрява, че църквитѣ се строятъ до гробищата и препоръчва да се обръща внимание на благолепието на храмоветѣ, като се ограждатъ съ „боялии пармаклѣци и да е постлано около църквата съ плочи, като е украсена добре отъ вътре и вънъ, и тогава църквата ще прилича както я нарича Св. Иоанъ Златоустъ: небесний рай и земленое небо. Но най-главното украшение да сж цѣвцитѣ и поповетѣ съ добри гласове и учени".

Това предисловие, както се вижда отъ изказанитѣ мисли, отразява възгледитѣ на народа къмъ църквата и нейнитѣ служители и тѣзи възгледи сж запазени въ душата на българитѣ и до днешенъ день. Много право казва Хаджи Ангелъ, че по-добре е „въ едно село или градъ да има една църква съ съвършено украшение нежели десетъ безъ украшение". Сжщото е и съ училищата. А какво е било отношението на тогавашния събуденъ българинъ къмъ науката, се вижда отъ мъдрото му изречение, цитирано въ тоя предговоръ: „Църква и училище безъ книги, както търговецъ безъ капиталъ (сермия)".

Говорейки за опититѣ на „господина Кирила Рилскаго манастиря" да приспособи църковното пѣние къмъ църковнославянския текстъ, той не намира работата му за съвършена: „Макаръ че го познаваме за съвършенъ пѣвецъ, Кирилъ не можа да остави нѣкоя полза въ народа си". Но одобрява опита на Никола Трандафилова, който добре знаелъ музиката „и не за малкъ трудъ трѣбва да упознаемъ неговото новоначално дѣло".

Хаджи Ангелъ Севлиевецъ личи, че е билъ много взискателенъ къмъ пѣвческитѣ трудове на неговитѣ съвременници и безпощадно е критикувалъ неспособнитѣ. Той казва въ предговора си: „Нѣкой нашъ съхудожественикъ напечаталъ малка една псалтикия за въ пазвата си и отъ изкуството дали ще се ползува поне той самъ". И продължава да указва, какви грѣшки допускатъ невежитѣ пѣвци при преводитѣ, като не знаятъ кѣде да поставятъ ударенията на славянскитѣ думи, когато ги мѣрятъ съ гръцкия текстъ, и какъ да си служатъ съ музичкия правописъ. Въ това мѣсто той дава твърде ценни наставления, какъ да си служимъ съ нѣкои нотни знаци, за да се избѣгватъ правописнитѣ грѣшки. Спира се подробно и върху учението за ритмуса, което за музиколозитѣ представлява голѣмъ интересъ. Ето самото